

Tänään olen elänyt 45 vuotta.

Raili on ylihuomenna elänyt 35 vuotta.

Olimme jo etukäteen päättäneet ettei sitä sen kummemmin juhlittaisi. Ihanista 40- ja 30-vuotisjuhlistammekin on vasta niin vähän aikaa kulunut.

Mitä mietin.

Mielessäni vilisee kasvoja ja muistoja: Isoäiti riippumatossaan kertomassa minulle tarinoita, äiti viemässä minua ilmoittautumaan suomalaiseen kouluun vaikka itse olin “hurri”, isä katsomassa minua rannalta, kun tulen hänen rakentamallaan ja minun paikkaamallaan kanootilla kovassa aallokossa pitkästä sunnuntaiamuretkeltä, ensimmäinen rakastumiseni Leila, kolmannelta luokalta kansakoulussa, helluntalaisten kesäleirit, henkikasteet, loputtomat rukoilemiset, kielilläpuhumiset, “todistamiset”, profetiat, maailmanlopun pelot ja niiden välissä salaa rakastumiset, hanurin, jota soitin opettelemalla nuotit, koska korvani eivät erottaneet väärää säveltä oikeasta, Viktor Hugon “Kurjat”, Kennedyn murha, kauhu kun ensimmäistä kertaa tyydyttäessäni itseäni sain siemensyöksyn ja kuvittelin Jumalan rankaisevan minua mädättämällä minut sisältä päin, “Oulun profetiat” ja loputtomat pelot siitä, että venäläiset tulevat – tai vielä pahempaa: Jeesus tulee ja minä jään tänne, Martin Luther Kingin murha, ensimmäinen humala luokkaretkellä, ensimmäinen seurusteluni, joka päättyä siihen, että minut erotettiin seurakunnasta ja hän löysi toisen, lukionaikainen äidinkielenopettajan, jolle kirjoitin aineeni kirjeinä ja jonka silmistä koin tulleeti nähdyksi, Erik Eriksonin “Nuori Luther, jonka ammatinvalinnanohjaaja jostain käsittämättömästä syystä minulle suositteli, Tsekkoslovakian miehitys ja protestimarssit Helsingissä, Hippikommuunin Hangon Silversandissa, hasispiiput, Nietzsche ja Sartre, Camy, Arosusi, Helmipeli ja railakkaat tanssit discoissa, kääntymys takaisin Jeesuksen seuraajaksi ujon tytön kautta, joka ei yrittänyt kääntymää, moderni uskonpuolustaja Francis Shaeffer, Jeesus-hippien kanssa Eurooppaa valloittamassa Kristukselle, avioliitto kanttoriurkuri Pirkon kanssa, Kirjakeidas, Paul, Lähetysnuoret, Martin, ensimmäisen kirjan kustantamisen ylpeys, Suomen Yhteiskristillinen Raamattukoulu, Ensimmäinen luento Karisma-konferenssissa, avioliittoleirit, ryhmä sydänverellä yhdistetyjä ystäviä joiden kanssa parannamme maailmaa, intensiivinen yhteisökokemus Hyvinäällä, luennot ympäri Suomea, ensimmäinen aviokriisi, ensimmäinen ryhmäterapiakokemus ateistisen ohjaajan kanssa, Alex, psykodraamakurssit ja uudet ystävät, ensimmäinen käynti Kruusilassa ja ah niin kauniin auringonlaskun näkeminen täällä, kirkkoon liittyminen yhdessä koko perheen kanssa, ero, sen salaaminen, monen lähiystävän menetys, unelma selibaattisesta Jumalan palvelemisesta, toteutumaton itsemurhasuunnitelma kauniin suon ja upea kääkärämännyt lohduttavassa läheisyydessä, Railin tapaaminen Q-stonen ja Juise Leskisen konsertissa, rakastuminen, eron julkistaminen, 40-vuotis syntärien hävyttömän ihana juhliminen. En viitsi tarkistaa tuliko kaikki muistot tarkalleen aikajärjestyksessä. Huomasin, että korvieni välinen sensorikin alkoi tehdä kirjoittamisen takkuisaksi mitä lähemmäs tulin nykyaikaa. Tässä vaiheessa mieleeni tulee kuitenkin eräs uni. Seurustellessani Railin kanssa olin tietenkin paniikissa uuden sitoutumisen tekemisen suhteen. Aihetta pähkäillessäni näin unen. Elin satamassa ja tutkin laivoja. Joidenkin laivojen kyytiin jopa menin, mutta sopivan etäisyyden päässä rannasta hyppäsin mereen ja

uin takaisin satamaan. Olin kuitenkin tyytyväinen rikkaan ja monipuolisen kokemuksi pohjalta kehittämäni laiva-asiantuntemukseen. Unessa minulle kuitenkin näytettiin maailmankartta johon oli merkattu yhden laivan maailmanympäripurjehdus. Kartan näyttäjän ei tarvinnut sanoa mitään. Heräsin ja tajusin nolona, etten ikinä pääse tuollaiselle matkalle, jos en sitoudu olemaan yhdessä laivassa tarpeeksi pitkään. Uneni syvämerkitys avautuu sinulle varmasti selittämättäkin. Jotta voisin sanoa kyllä yhdelle, minun on sanottava ei monelle. Nyt huomaan ajattelevani samaa asia suhteessani Jumalaan.

Kyllä ja ei

Lapsuuteni Jumala oli se, joka mustasukkaisesti vaati minua sanomaan kyllä itselleen ja ei koko maailmalle. Hyvin varhain vastasin myöntävästi, mutta melkein yhtä varhain alkoi kapinani sitä ei-sanomista vastaan. Halusin sanoa kyllä sekä Jumalalle, että koko maailmalle. Tässä siunatussa ja riivatussa ristiriidassa olen elänyt 45 vuotta. Olen vastannut kutsuun, josta en enää pääse irti. Valitsin tien ja vaikka kuinka olen kapinoinut sitä vastaan, huomaan löytäväni itseni tilanteessa, jossa tie on valinnut minut. Silti perusristiriita elää edelleen: Mille sanon tänään kyllä ja mille sanon ei? Samalla huomaan että mustavalkoinen ristiriita on muuttumassa paradoksiksi, näennäisesti yhteensopimattomat asiat elävät luovassa vuorovaikutuksessa toistensa kanssa. Mitä ihmettä minä tällä tarkoitan? En ole varma tiedäkö itsekään. Jumalan kutsun seuraaminen on merkinnyt myös Jumalan kieltämistä. Kuinka monta kertaa olenkaan elämäni aikana joutunut sanomaan ei Jumalalle toisensa jälkeen. Lapsuudessa omaksuttuja Jumalakuivia vastaan on ollut pelottava taistella. Silti Jumalan seuraaminen on merkinnyt nimenomaan sitä että suostun sydämessäni ja käytännössä pyhäinhäväistykseen toisensa jälkeen. Joku tinkimätön sisäinen totuudentaju on jatkuvasti haastanut yhä uudestaan pelolla ja raivolla karjumaan "EI" juuri luomalleni täydelliselle kuvalle "raamatullisesta Jumalasta". Saman taistelun käänttöpuoli on ollut uskalluksessa sanoa kyllä sille maailmalle, jonka uskon Jumalan luoneen ja sille ihmisyydelle, jota aikaisemmin pidin parhaimmillaan turhana ja pahimmillaan halveksittavana ja kartettavana.

Kaikki ei ole mitään

Olen kuitenkin huomannut, että kyllä sanominen koko luomakunnalle ei merkitse vain uteliaisuutta, kokeilunhalua ja kokemusten keräämistä. Sellainen antaa kyllä elämälle leveysulottuvuutta. Mitä useammasta asiasta olen kiinnostunut ja mitä enemmän olen kokenut sitä avarakatseisempi ja yleissivistyneempi olen. Leveys avautuu 360 asteen säteellä ja seireenien laulu kuuluu joka suunnalta. Kaikki on teoriassa mahdollista, mutta mistään ei tule oikeasti totta. Sen sijaan, että lukisin yhden kirjan alusta loppuun, luen seitsemän kirjaa alusta jonkin matkaa. Rauhaton sieluni seurustelee mahdollisimman monen ihmisen kanssa, ottamatta yhtäkään suhdetta antautumisen tai sitoutumisen kautta todesta. Kiireiset käteni koskettavat sataa projektia, ilman että sydämeni olisi yhdenkään syvemmässä tarkoituksessa mukana. Sanon pinnallisen kyllän kaikille, sanomatta perusteellista eitä millekään tai kenellekään. Minun on vaikea hyväksyä sitä, että perusteellisen kyllä-sanominen edellyttää yhtä perusteellisen ei-sanomisen jollekin toiselle. Jos haluan pitää kaikista ja kaikesta kiinni. En saa mistään kunnon otetta.

Buber kertoi vanhan juutalaisen tarun kahdesta Talmudin opiskelijasta, jotka tulivat rabbinsa luokse valittamaan:

“Miten ihmeessä me voimme oppia yhtään mitään kun opettaja Abey sanoo yhtä ja opettaja Raba sanoo toista? Kuka heistä ottaa selvää?” Vanha rabbi vastasi:

“Joka haluaa oppia mitä Abey opettaa on ensin sidottava sielunsa häneen sieluunsa. Vasta sitten voi ymmärtää mitä hän todella sanoo. Jos haluaa oppia jotain Rabalta on yhtäläillä sidottava sielunsa hänen sieluunsa.”

Tällainen kuvakieli herättää huolta jokaisessa itsenäisyyttään varjelevassa ihmisessä. *Sitoutuminen* ei todellakaan ole aikamme suosituimpia sanoja.

Pyhiinvaeltaja vai turisti?

Sitoutuminen ei ole kruisailua esoteerisen risteilylaivan hengellisen salaattipöydän ääressä. **Hengen ja Tiedon messut** ovat maistelijoille, hengen maailman kulinaristeille ja ahmateille, jotka keräilevät transendenttisia elämyksiä ja uskonnollisia ideoita kuin kauniita simpukoita eksoottisen lomapaikan rannoilta. Kun niitä on aikansa ihastellut ne pannaan hyllylle muiden joukkoon tai heitetään roskiin. Postmoderni ihminen sitoutuu ainoastaan sitoutumattomuuteensa ja pitää vapautena rajatonta mahdollisuutta seurata seuraavaa mielijohdetta tai päähänpätkähdystä. Menneisyys on liian rasittava muistettavaksi ja tulevaisuus liian ylivoimainen otettavaksi huomioon. Tärkeintä on “ottaa kaikki irti” siitä, mikä tällä hetkellä on tarjolla.

Minä-sinä suhde ei avaudu suhdeturistille, joka mittaa kokemuksensa syvyyttä matkakohteidensa lukumäärällä. Kun hän on vihdoinkin vapautunut vanhempiensa orjuuden ikeestä hän ylläpitää vapauttaan sillä ettei sitoudu edes omien lastensa hyvinvointiin vaikka jostain mielijohteesta olisi sellaisia tullut tehneeksikin. Postmoderni ihminen on orjuuttanut itsensä vapauteen – tai ainakin kuvitelmaansa siitä, mitä vapaus on. Hän ei matkoillaan tarvitse karttoja, koska ei oikeastaan ole matkalla mihinkään. Tärkeintä on vain pysyä liikkeellä – olla pysähtymättä.

Kutsu syvyydestä

Minne jäi elämän syvyys?

Elämäni syvyys ulottuvuus tulee siitä mihin tai kehen uskaltaudun kaikkien mahdollisuuksien keskellä sitoutua. Syvyydestä kuulen lempeän tuiman kutsun:

“Rakasta minua yli kaiken”

Jos uskallan vastata tuohon kutsuun, mikään ei enää ole vain nasta kokemus, eikä kukaan ole vain se mielenkiintoinen tyyppi. Jokainen asia ja jokainen edestäni löytämäni ihminen on Hänen kysymyksensä minulle. Mitä minä vastaan tässä ja nyt?

Sen kysymyksen edessä ei riitä, että tarkoitan mitä sanon tai sanon mitä tarkoita. Minun on koko olemuksellani tarkoitettava mitä tarkoitan. Jos tapani kohdata maailma on minun vastaukseni ikuiselle Sinälle, en voi pidättää itselläni mitään.

Yhteen asiaan sitoutuminen voi olla paikalleen pysähdyttävää. Se on sitoutumista minä-se suhteeseen. Voin sitoutua uskonkappaleeseen, periaatekokoelmaan, selkeästi määriteltyyn moraaliin, tietyllä tavalla muotoiltuun kuvaan Jumalasta, poliittiseen puolueeseen ta yhden asian liikkeeseen. Ei se välttämättä muuta minua millään tavalla. Minä hallitsen sitä mihin olen sitoutunut. Kaikki on turvallisen muuttumatonta.

Mutta jos olen sitoutunut sydämeni ja maailmani syvyydestä kutsuvaan Sinään, joka päivä on uusi kysymys, minulta Hänelle ja Häneltä minulle:

“Minkä aika on nyt?”

Jokainen päivä ja vähintäänkin jokainen syntymäpäivä merkitsee erityistä pysähtymistä tämän kysymyksen ääreen. Niin nytkin.

Olen kuullut kutsun ja olen lähtenyt matkalle, enkä tiedä minne se minut vie. Kutsu on muuttunut kutsumukseksi koska olen vastannut siihen tarpeeksi monta kertaa.

Jokainen tekemäni valinta on hahmottunut tieksi, jota kuljen. Kristukseen seuraamiseen sitoutuminen on tehnyt tien entistä kapeammaksi ja siihen vihkiytyminen on tiivistänyt tien poluksi jota en voi tarjota malliksi kenellekään. Tämä nimenomainen polku on vain minun kuljettavaksi tehty. Kuka se puhuikaan laveasta tiestä, joka vie kadotukseen ja sitten siitä kaidasta tiestä...?

Loppuelämäni on luultavasti lyhyempi kuin mennyt elämäni, mutta sen laatu ja sisältö määräytyy sen kautta mihin ja kehen olen sitoutunut, ketä seuraan, ketä rakastan, kelle antaudun.

Ei minulla ole enää sen suhteen kovin paljon epäilyksiä. Seuraan Jeesusta Kristusta sellaisena kuin olen oppinut hänet tuntemaan ja sellaisena kun opin hänet huomenna tuntemaan.

Sitoumukseni on kasvanut jo sellaiseksi intohimoksi ja sisäiseksi pakoksi, jonka kuvaamiseen voi käyttää vain orjuuden kieltä. Paavali käyttää sellaista kertoessaan korintolaisille oman kutsumuksensa väkevyydestä:

”Voi minua, ellen evankeliumia julista.”

Vapaa orja

Paavalin koko minuus oli jo niin sitoutunut valitsemaansa tiehen, ettei voinut itselleen väkivaltaa tekemättä luopua siitä. Se oli siunattu pakko, tietoisesti ja vapaaehtoisesti valittu orjuus. Siinä ei ollut mitään marisevaa kohtaloon alistumista tai valittavaa ja ilotonta tottelemista. Se oli palavan sydämen vastaus Hänelle, joka oli vapauttanut Paavalin Paavaliksi ja antanut hänelle mahdollisuuden palvella ikuista Sinää. Orjuuteen tottuneen maailman köyhästä sanastosta hän ei löydä uutta sanaa kuvaamaan tätä todellisuutta: Hän käyttää vanhan maailman kirotuinta sanaa ja syöttää siihen uuden merkityksen, joka on räikeästi toisensisältöinen kuin klassinen orjuus.

Löydän uuden vapauteni Jumalan tahdon ja minun syvimmän tahtoni yhtymäpisteessä. Jos sille antautuminen ja siihen sitoutuminen on orjuutta, niin tervemenoa kaikelle sille, mitä aikaisemmin kutsuin vapaudeksi. Uusi pakko on elävän sydämen kiihkeä palo. Siitä vapautuminen on vapautumista elämän tarkoituksesta.

Elämän leveysulottuvuus tuo kyllä kokemuksellista ja tiedollista rikkautta mutta vasta sitoutumisen kautta avautuva syvyydulottuvuus tuo elämäni yksilöllistä tarkoitusta.

Jokainen uusi päivä ja siinä vastaan tuleva tilanne antaa minulle mahdollisuuden vastata Hänelle.

Sidottuna olemisen ja sitoutumisen ero on huikea. Ensimmäinen ehkäisee itsenäisyyttä ja vapautta. Toinen edellyttää itsenäisyyttä ja vapautta.

Milloin viimeksi olet kuullut sisäisen äänen muistuttavan sinua jostakin? Kuulitko hiljaisen kuiskauksen, jonka pyyhkit mielestäsi, koska se tuntui liian hankalalta?

Säväyttikö joku tapahtuma tai kohtaaminen sinua uudelleenarvioimaan elämäsi?

Ohititko sen, koska haasteen vastaanottaminen olisi johtanut liian radikaaleihin muutoksiin? Milloin sinut on viimeksi kunnolla pudotettu satulasta? Kiipesitkö takaisin jatkaaksesi matkaa samaan suuntaan pelkällä suomalaisella sisulla?
Onko kokemuksen pudottama siemen sittenkin jäänyt sitkeästi itämään sydämessäsi?
Pysähdy ja kuuntele hetken aikaa. Hän joka on tie totuus ja elämä pyytää vain yhdenlaista vastausta: *Hän haluaa sinut kokonaan.* Hänen Palveluksessaan: Daniel Nylund